

การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ : วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง
VOCAL RECITAL BY RATTAPONG PITICHAN: CLASSICAL AND MUSICAL
THEATRE REPERTOIRE

รัฐพงศ์ ปิติชาญ* RATTAPONG PITICHAN*
กิตตินันท์ ชินสำราญ** KITTINANT CHINSAMRAN**

บทคัดย่อ

การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ : วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง มีจุดประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานการแสดงทางการขับร้อง ที่มีการผสมผสานระหว่างการขับร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลงรวมทั้งสิ้น 12 เพลง โดยมีสัดส่วนของประเภทเพลงในการแสดงครั้งต่อครั้ง ผู้วิจัยได้คัดเลือกบทเพลงร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิกเป็นจำนวน 6 เพลง โดยมีทั้งบทเพลงที่มีเนื้อร้องภาษาอิตาเลียน และภาษาเยอรมัน และอีก 6 เพลง จากบทเพลงร้องวรรณกรรมละครเพลง โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกจากบทเพลงที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งบทเพลงที่ใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย เนื่องด้วยบทเพลงที่ได้คัดเลือกมานั้น มีความยากและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงต้องศึกษาและวิเคราะห์เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในด้านเทคนิคการขับร้อง ภาษา แนวปฏิบัติสังคีต และการตีความเพลง จากหนังสือ ตำรา และบทความที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรายละเอียดทางของส่วนดนตรีที่บรรเลงประกอบการร้อง เพื่อให้ผู้วิจัยสามารถเลือกใช้วิธีการการขับร้องต่าง ๆ ได้เหมาะสมตามลักษณะเพลงมากที่สุด และเพื่อให้สามารถสื่อสารกับผู้ฟังได้ตรงกับจุดประสงค์ทางดนตรีของเพลงมากที่สุดทั้งสองประเภทวรรณกรรมเพลง

คำสำคัญ: การแสดงขับร้อง/ วรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิก/ วรรณกรรมเพลงขับร้องละครเพลง

*นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิต หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 6480035435@student.chula.ac.th.

* Master of Fine and Applied Arts Department of Western Music, Faculty of Fine and Applied Arts Chulalongkorn University, 6480035435@student.chula.ac.th.

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, KITTINANTCHIN@gmail.com

**Assistant Professor, Department of Western Music Faculty of Fine and Applied Arts Chulalongkorn University, KITTINANTCHIN@gmail.com
Receive 20/3/66, Revise 26/5/66, Accept 30/5/66

Abstract

The objective of this study is to create a performance of solo singing presents classical music and musical theatre, with a total of 12 songs selected. The researcher selected six classical music pieces to be sung, including Italian and German song, and six songs from musical theatre, selecting famous and popular pieces in both English and Thai. Due to the unique and challenging characteristics of the selected songs, the researcher studied and analyzed techniques for singing, language, ,musical interpretation, and details of the accompanying musical parts in order to choose the most appropriate techniques for each song and to effectively communicate with the audience to fulfill the musical purpose of both genres of music.

Keywords: A Master Vocal Recital/ Classical Vocal Repertoire/ Musical Theatre Vocal Repertoire

บทนำ

ปัจจุบันการขับร้องในรูปแบบเพลงคลาสสิกในประเทศไทย อาจไม่ได้รับความนิยมในการรับชมหรือการจัดทำการแสดงมากเท่ากับบทเพลงขับร้องประเภทอื่น ๆ เนื่องด้วยหลายสาเหตุ ทั้งเหตุผลเรื่องของการกำหนดทางด้านภาษา โดยบทเพลงขับร้องในแบบคลาสสิกส่วนใหญ่จะเป็นภาษาที่กลุ่มผู้ฟังคนไทยไม่คุ้นเคย เช่น ภาษาอิตาลี ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และภาษาอื่น ๆ ที่เป็นภาษาในแถบทวีป และในด้านการฝึกฝนเพื่อจัดแสดงการขับร้องประเภทวรรณกรรมคลาสสิกนั้น ต้องมีความรู้ความเข้าใจในวิธีการใช้เทคนิคการขับร้องพิเศษเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของการขับร้องแบบคลาสสิก ที่ต้องใช้เวลาฝึกฝนนับหลายปีกกว่าจะออกมาเป็นการขับร้องคุณภาพสูงตามมาตรฐาน เหตุผลเหล่านี้ทำให้การแสดงบทเพลงขับร้องแบบวรรณกรรมคลาสสิกนั้น ได้รับความนิยมน้อยกว่าบทเพลงขับร้องประเภทอื่น ๆ

การจัดการแสดงที่มีการผสมผสานระหว่างการขับร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิกร่วมกับบทเพลงขับร้องประเภทอื่น ๆ จึงมีจุดประสงค์ เพื่อจะเป็นประตูสู่ผู้ฟังให้ได้เข้าถึงการแสดงแบบคลาสสิกได้มากขึ้นและเพื่อให้ผู้จัดการแสดงได้แสดงความสามารถในการขับร้องเพลงอย่างหลากหลาย น่าสนใจ และสามารถดึงดูดผู้ชมได้มากขึ้น โดยรูปแบบการแสดงอาจดำเนินตามขนบธรรมเนียมตามแบบฉบับของการแสดงการขับร้องในรูปแบบเพลงคลาสสิก แต่ได้ผสมผสานความบันเทิงและการสื่อสารที่เข้าใจง่ายกับผู้ฟังจากบทเพลงประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากการขับร้องบทเพลงจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิก

“การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ : วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง” เป็นการจัดการแสดงที่มีการผสมผสานระหว่างการขับร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง โดยมีสัดส่วนของประเภทเพลงในการแสดงครั้งต่อครั้ง กล่าวคือ ผู้วิจัยได้คัดเลือกบทเพลงร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิก 6 เพลง ประกอบไปด้วยบทเพลงที่มีเนื้อร้องภาษาอิตาลี และอีก 6 เพลง จากบทเพลงร้องวรรณกรรมละครเพลง ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกจากบทเพลงที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ทั้งบทเพลงที่ใช้ภาษาต่างชาติและภาษาไทย จากนั้นวิเคราะห์ศึกษาบทความที่เกี่ยวข้อง รวมถึงรายละเอียดทางด้านองค์ประกอบของดนตรี เพื่อนำมาตีความและสื่อสารให้กับผู้ฟังได้ตรงกับจุดประสงค์ของเพลงมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทางด้านประวัติความเป็นมาระหว่างวรรณกรรมเพลงร้องคลาสสิก และละครเพลง
2. เพื่อส่งเสริมพัฒนาวิธีการขับร้องและการสื่อสารอารมณ์ สีลา ขณะแสดง ทั้งวรรณกรรมเพลงร้องคลาสสิก และละครเพลงในแบบฉบับของผู้วิจัย
3. เพื่อนำเพลงร้องคลาสสิกกับเพลงร้องละครเพลงมาบูรณาการให้เกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์เชิงประจักษ์แก่สังคม

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพัฒนาการของวรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิกและวรรณกรรมเพลงขับร้องละครเพลงในเชิงเปรียบเทียบทางประวัติศาสตร์

2. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับประวัติวรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิกและวรรณกรรมละครเพลงรวมถึงชีวประวัติผู้ประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงที่ถูกคัดเลือกเพื่อนำมาแสดง
3. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเตรียมพร้อมของการจัดการแสดงเดี่ยวขับร้องในระดับมหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าและคัดเลือกเลือกบทเพลงสำหรับการแสดงเดี่ยวขับร้อง ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อในการเปรียบเทียบระหว่างวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง
2. ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาหลักและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านดุริยางคศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการขับร้อง เกี่ยวกับบทเพลงที่ใช้ในการแสดงเดี่ยวขับร้อง
3. ศึกษาเชิงเนื้อหาและการสื่ออารมณ์ลีลาจากบทเพลงและวิเคราะห์เทคนิคการขับร้อง รวมถึงองค์ประกอบของบทเพลงอย่างละเอียด เพื่อสังเคราะห์เป็นวิธีการฝึกซ้อม
4. วางแผนการฝึกซ้อมและฝึกซ้อมตามกระบวนการ เพื่อให้การแสดงเดี่ยวมีประสิทธิภาพสูงสุดในเวลาจำกัด โดยแบ่งการฝึกซ้อมเป็นสองช่วงคือ 1) การฝึกซ้อมการขับร้องส่วนตัว และ 2) การฝึกซ้อมการขับร้องกับผู้ขับร้องร่วมและเครื่องบรรเลงประกอบ โดยในที่นี้หมายถึงเปียโน
5. จัดการแสดงเดี่ยวขับร้องโดยผู้วิจัยในหัวข้อ “การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ : วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง”
6. รวบรวมข้อมูล เนื้อหา การสรุปผลงานวิจัย รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง เพื่อจัดพิมพ์และนำเสนอรูปเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดเป็นบทความวิชาการที่รวบรวมข้อมูลการเปรียบเทียบเชิงประวัติศาสตร์ระหว่างวรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิกและละครเพลง
2. เกิดการตื่นตัวในด้านการฝึกฝน การขับร้อง รวมถึงการสื่ออารมณ์ในขณะแสดง ในแนวทางของวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง
3. เกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดงต่อสาธารณชน ที่มีการบูรณาการและผสมผสานระหว่างวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง

ผลการวิจัย

1. พัฒนาการของวรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิกและวรรณกรรมเพลงขับร้องละครเพลงและบทสรุปการเปรียบเทียบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาหาข้อมูลความเป็นมาและประวัติศาสตร์ของวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง ตามหลักฐานจากเอกสาร วารสาร และหนังสือ ในแหล่งข้อมูลที่มีมาตรฐานและเชื่อถือได้ เพื่อประกอบการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างวรรณกรรมเพลงขับร้องคลาสสิกและวรรณกรรมเพลงขับร้องละครเพลง

ประวัติศาสตร์การขับร้องของมนุษย์อาจจะบุช่วงเวลาการเกิดขึ้นไม่ได้ โดยชาวตะวันตกโบราณเชื่อว่า

การขับร้องของมนุษย์คือการแสดงความรู้สึกอันอ่อนหวาน¹ซึ่งการขับร้องที่มีความผูกพันกับมนุษย์มาอย่างช้านานนี้ถูกใช้ในหลายบริบทในสังคม ทั้งการเป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การขับร้องเพื่อความบันเทิงรื่นเริง สันทนาการ หรือกระทั่งการขับร้องระหว่างการทำงานและการละเล่นตามประเพณี ตามตัวอย่างที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ในทุก ๆ กิจกรรมของมนุษย์ตั้งแต่สมัยอดีตจนถึงปัจจุบัน ล้วนแล้วมีความเกี่ยวข้องกับดนตรีและการขับร้องอยู่เป็นจำนวนมาก

ช่วงยุคกลางและยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ ในบริบทของดนตรีศาสนามักมีการขับร้องเพื่อการสรรเสริญพระเจ้าและนิยมเป็นแบบดนตรีหลากหลาย (Polyphony) การขับร้องเพลงศาสนานี้มักใช้เครื่องเพศชายทั้งหมดจึงมีการคิดค้นวิธีการขับร้องโดยใช้เสียงสูงของเด็กผู้ชายแทนระดับเสียงสูงของเพศหญิงในช่วงศตวรรษที่ 9 แต่ต่อมาก็มีนักร้องเพศหญิงมากขึ้น เพราะคีตกวีที่ประพันธ์เพลงร้องประพันธ์บทเพลงประสานเสียงโดยมีช่วงเสียงกว้างขึ้นเกิดความสามารถทางกายภาพของเพศชาย ซึ่งทำให้ลักษณะดนตรีแบบดนตรีหลากหลายเสื่อมความนิยมลงและเริ่มนิยมแบบดนตรีประสานแนว (Homophony) แทน หมายถึงการเน้นความสำคัญของนักร้องทุกแนวเสียง

ในศตวรรษที่ 16 มีการพัฒนาการใช้เสียงของเพศชายในการแทนระดับเสียงร้องโซปราโน (Soprano) หรืออัลโต (Alto) เรียกว่าคัสตราโต (Castrato) หรือ ช่วงเสียงสูงพิเศษชาย กล่าวคือ เสียงของเพศชายที่โตเป็นหนุ่มมีเสียงแหลมสูง ซึ่งแตกต่างกับเสียงร้องสูงในช่วงศตวรรษที่ 9 ที่กล่าวไปในย่อหน้าที่แล้วว่าเป็นเสียงของเด็กผู้ชาย คัสตราโตถูกค้นพบและนิยมใช้อย่างมากในช่วงที่มีการริเริ่มการเขียนอุปรากรซึ่งเป็นดนตรีนอกศาสนา แต่ในภายหลังคัสตราโตถูกนำไปใช้ในดนตรีศาสนาด้วยและยังคงถูกใช้ในโบสถ์มาจนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ทั้งนี้ในต้นศตวรรษที่ 16 ได้กำเนิดการแสดงในรูปแบบอุปรากรขึ้น ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมากในหลายแง่ทั้งในดนตรีเพื่อการละครและการขับร้องการแสดงบนเวทีอย่างต่อเนื่อง หนึ่งในวิธีการขับร้องที่ได้รับความนิยมอย่างมากในศตวรรษที่ 17-18 คือ กระบวนการขับร้องเสนาะ (Bel canto) มีต้นกำเนิดมาจากประเทศอิตาลี หมายถึง การขับร้องที่เน้นคุณภาพ ไม่เน้นการใช้อารมณ์ มักมีการใช้โน้ตระดับอย่างหลากหลาย

ช่วงศตวรรษที่ 19 เป็นอีกช่วงเวลาสำคัญที่มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการขับร้อง ซึ่งแนวทางการขับร้องในยุคนี้ยังส่งผลถึงปัจจุบันอยู่ด้วย คีตกวีแห่งยุคโรแมนติกยังคงประพันธ์บทเพลงร้องอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นบทเพลงร้องเดี่ยวกับเปียโนหรือในรูปแบบอุปรากร โดยผู้ฟังในช่วงเวลานี้มีความชอบในลักษณะบทเพลงที่มีสีสันแปลกใหม่มากกว่านี้ การเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมละคร ส่งผลให้สถานที่แสดงมีความยิ่งใหญ่อลังการมากขึ้นทำในกระบวนการขับร้องเสนาะหรือนักร้องที่ใช้วิธีการแบบเบลคันโตมีปัญหา เนื่องจากการขับร้องแบบดังกล่าวเน้นคุณภาพและการขัดเกลาเสียงให้ดังงามมากกว่าการส่งพลังเสียงที่ตั้ง และทำให้การขับร้องเสนาะไม่ได้รับความนิยมอีกต่อไป แต่ด้วยเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโตในด้านดนตรีในยุคนี้ก็ทำให้เกิดการแข่งขันกันในกลุ่มนักร้องมากขึ้นเป็นเหตุที่ทำให้มีเทคนิคการร้องเพลงอย่างหลากหลาย และยังทำให้เกิดการตื่นตัวในระบบการเรียนการสอนการขับร้องมากขึ้นอีกด้วย

การฝึกการขับร้องแบบการเปล่งเสียง (Vocalize) ด้วยแบบฝึกหัดการขับร้องต่าง ๆ เป็นที่นิยมมากมาตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้การเรียนการสอนแบบตัวต่อตัวมีความนิยมมากเช่นกัน ซึ่งการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัวจะมีการแก้ไขและพัฒนาการร้องเพลงได้อย่างเป็นปัจเจก และสามารถนำเอาแบบฝึกหัดการขับร้องต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับนักเรียนได้อย่างตรงตามจุดประสงค์

การขับร้องวรรณกรรมเพลงคลาสสิกเป็นการขับร้องที่ละเอียดอ่อน โดยการขับร้องเพลงในแต่ละยุคแต่ละสมัย

1. ดวงใจ ทิวทอง อมาตยกุล, *วรรณคดีเพลงร้อง* (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545), 19.

มีความแตกต่างทางด้านเทคนิค ซึ่งมีความจำเป็นในการศึกษาลักษณะอย่างละเอียดในแต่ละยุค และสังเคราะห์ออกมาให้อยู่ในความถูกต้องตามขนบธรรมเนียมของแต่ละยุค แต่ยังคงคำนึงถึงค่านิยมและกลุ่มผู้ฟังในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดบรรยากาศการแสดงที่ดี มีการสื่อสารเหมาะสม และเข้ากับยุคปัจจุบัน

ส่วนด้านประวัติศาสตร์ของละครเพลงนั้น จากการค้นคว้าพบว่ามีรูปแบบการแสดงชัดเจนในสหรัฐอเมริกา ช่วงศตวรรษที่ 20 โดยการแสดงประเภทดังกล่าวพัฒนาต่อมาจากการแสดงอุปรากร (Opera) และจุลอุปรากร (Operetta) จากประเทศทางยุโรป²

หากขยายความจากจุลอุปรากร จะพบว่าจุลอุปรากรนั้นพัฒนามาจากอุปรากรชนหัว (Opera Comique) ของฝรั่งเศส โดยมีรูปแบบการร้องเพลงแบบอุปรากรร่วมกับการแสดง และมีการเต้นประกอบการแสดงเรียกกันว่า โรแมนติก บัลเลต (Romantic Ballet) จากข้อมูลนี้มีการสันนิษฐานว่า ยุคแรกของละครเพลงเริ่มต้นขึ้นราวต้นศตวรรษที่ 17 ในช่วงเวลาเดียวกันซึ่งคาบเกี่ยวกับการพัฒนาของจุลอุปรากร มีดนตรีเป็นส่วนสำคัญตลอดการแสดง ที่ผสมผสานกับการแสดงละคร รวมถึงมีการร้องแทนบทพูดแต่ไม่มีบทเจรจาและยังไม่แตกต่างจากรูปแบบการแสดงของอุปรากรมากนัก³

ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 19 ปรากฏหลักฐานว่าละครเพลงได้รับอิทธิพลมาจากการแสดงละครของชาวอเมริกัน แบบไวเคอวิลล์ (Vaudeville) เบอร์เลสก์ (Burlesque) และมินสเตรล (Minstrel Show) แต่เนื่องจากละครเพลงที่พัฒนามาจากการแสดงละครทั้ง 3 แบบนี้ มีเนื้อหาและองค์ประกอบต่าง ๆ และลักษณะของเนื้อเรื่องเป็นเรื่องราวของชาวบ้านชาวเมืองปกติ รวมถึงมีการใช้เพลงสมัยนิยมมาขับร้องในการแสดง⁴ จึงดึงดูดผู้ชมให้เข้าถึงได้ง่าย และได้รับความนิยมมากกว่า

ปัจจุบันละครเพลงได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัย มาปรับใช้ให้เข้ากับเรื่องราว และเหตุการณ์อยู่เสมอ พัฒนาการสูงสุดของละครเพลงไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าสิ้นสุดเมื่อไร เนื่องจากในศตวรรษที่ 21 นี้ ก็ยังคงมีการผลิตละครเพลงใหม่ขึ้นอย่างต่อเนื่อง และยังคงเปิดการแสดงอย่างแพร่หลายทั่วโลก รวมถึงในประเทศไทยด้วย

การขับร้องวรรณกรรมเพลงคลาสสิกหรือละครเพลง ควรศึกษาค้นคว้าประวัติและที่มาของการร้องประเภทนั้น ๆ กล่าวคือ วัฒนธรรมแต่ละยุคสมัยของประเภทของเพลงขับร้องต่าง ๆ ส่งผลต่อการสังเคราะห์วิธีการฝึกซ้อม โดยสามารถอิงจากตำราตามยุคสมัยและรูปแบบของเพลงขับร้องในแต่ละประเภท

การจัดการแสดงเดี่ยวขับร้องครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกวรรณกรรมคลาสสิกที่อยู่ช่วงยุคคลาสสิกและโรแมนติก ที่มีภาษาอิตาเลียน 4 เพลง และเยอรมัน 2 เพลง รวมเป็น 6 เพลง โดยมีการฝึกซ้อมตามลำดับและวิธีการที่ถูกต้องตามขนบธรรมเนียมในแต่ละยุคสมัย โดยมีการค้นคว้าจากตำราและได้ขอรับคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการขับร้องในประเทศไทย และในวรรณกรรมเพลงขับร้องละครเพลง ซึ่งมีทั้งบทเพลงในยุคแรกเริ่มของละครเพลงจนถึงยุคปัจจุบัน และมีความแตกต่างทางด้านภาษา โดยเป็นบทเพลงจากละครเพลงภาษาอังกฤษ 4 เพลง และภาษาไทย 2 เพลง รวมเป็น 6 เพลง ผู้วิจัยได้ศึกษาโดยเน้นการหาข้อมูลจากสื่อออนไลน์ ทั้งในด้านประวัติความเป็นมาของบทละครแต่ละเรื่อง และการตีความหมายเนื้อเรื่อง รวมถึงได้เรียนรู้วิธีการขับร้องจากศิลปินชื่อดังผ่านทางเทปบันทึกการแสดงอย่างหลากหลาย เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับวิธีการขับร้องของตน ทั้งนี้ยังคงได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการขับร้อง

2. กิตติพงษ์ อินทร์ศรี และอนุกุล โจนสุขสมบูรณ์, “เปรียบเทียบรูปแบบการแสดงระหว่าง เพลงทรงเครื่อง กับ ละครเพลงของตะวันตก,” *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์* ปีที่ 42, ฉบับที่ 3 (กรกฎาคม-กันยายน 2565): 196.

3. Julian Woolford, *How musicals work* (London: Nick Hern Books, 2013), 27.

4. จารณี หงส์จารุ, “ดุซก๊นินพนธนาฏยดุริยางค์: “ธีรราช” นวัตกรรมละครเพลงร่วมสมัยไทย” (วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทชั้นศิลปศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561), 11.

2. การคัดเลือกวรรณกรรมเพลงขับร้อง

ผู้วิจัยได้คัดเลือกเพลงจากวรรณกรรมขับร้องคลาสสิกและละครเพลงโดยคำนึงถึงความน่าสนใจ และความยากง่าย รวมถึงระดับความเข้าถึงของผู้ชม โดยบทเพลงทั้งหมดอยู่ภายใต้คำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการขับร้องผู้มีความรู้ความสามารถในรูปแบบการร้องอย่างหลากหลายประเภท คือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตตินันท์ ชินสำราญ ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนขับร้องประจำภาควิชาดุริยางคศิลป์ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลงานของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตตินันท์ ชินสำราญ มีให้เห็นอย่างหลากหลายรูปแบบ และยังเป็นศิลปินผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง ที่มีการขับร้องเป็นเอกลักษณ์และทรงพลังอีกด้วย

ศาสตราจารย์ ดวงใจ ทิวทอง

อดีตผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาดุริยางคศิลป์ สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ตะวันตก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เขียนตำราเกี่ยวกับการขับร้องทั้งในด้านประวัติศาสตร์และการปฏิบัติ รวมไปถึงเป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานที่ประจักษ์แก่สังคมทางด้านการแสดงการขับร้องไว้อย่างมากมาย

2.1. รายชื่อบทเพลงที่คัดเลือกในการแสดง

การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลงในครั้งนี้ประกอบไปด้วย วรรณกรรมเพลงร้องทั้งหมด 12 บทเพลง โดยแบ่งประเภทของผลงานการขับร้องได้เป็น 2 แนวทางดังนี้

1) วรรณกรรมเพลงร้องคลาสสิก จำนวน 6 บทเพลง

บทเพลงที่ 1 “O del mio dolce ardor” ประพันธ์โดยคริสตอฟ วิลลิบัลด์ กลุค (Christoph Willibald Gluck, 1714-1787) นักประพันธ์ชาวเยอรมันผู้มีชื่อเสียงด้านการประพันธ์อุปรากรภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสในยุค คลาสสิกตอนต้น โดยบทเพลง O del mio dolce ardor เป็นอาเรีย (Aria) จังหวะซ่านุ่มนวลอ่อนหวานอยู่ในอุปรากร เรื่อง Paride ed Elena ที่ถูกประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1769

บทเพลงที่ 2 “Nacht und Träume” และบทเพลงที่ 3 “Ständchen” ประพันธ์โดยฟรานซ์ ชูเบิร์ต (Franz Schubert, 1797-1828) คีตกวีคนสำคัญแห่งยุคโรแมนติกชาวออสเตรีย ผู้แต่งบทเพลงขับร้องไว้มากกว่า 600 เพลง อีกทั้งยังเป็นผู้ทรงอิทธิพลต่อกลุ่มนักประพันธ์เพลงคนสำคัญร่วมยุครวมถึงกลุ่มนักประพันธ์รุ่นหลังอย่างเฟลิกซ์ เมนเดลโซห์น (Felix Mendelssohn, 1809-1847) โรเบิร์ต ชูมานน์ (Robert Schumann, 1810-1856) และ กุสตาฟ มาห์เลอร์ (Gustav Mahler, 1860-1911) เป็นต้น บทเพลง Nacht und Träume เป็นบทเพลงขับร้องภาษาเยอรมัน (Lied) ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า Night and Dreams อยู่ในจังหวะช้าอย่างมาก มีเนื้อหาเกี่ยวกับคำคืนที่เงียบงัน และมีบรรยากาศแห่งความสงบ แนวบรรเลงเปียโนจะมีความเรียบง่าย เคลื่อนไหวไม่มาก ประกอบกันกับทำนองร้องที่ ลอยอยู่เหนือชั้นบรรยากาศความสงบจากเปียโนด้วยลีลาชวนให้นึกถึงความฝัน บทเพลงนี้จัดอยู่ในกลุ่มเพลงที่ร้อง ยากเพลงหนึ่ง และบทเพลง Ständchen แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า Serenade เป็นผลงานที่ใช้บทกวีเป็นพื้นฐานใน การประพันธ์ ซึ่งเป็นแนวทางหลักในการประพันธ์เพลงร้องของชูเบิร์ต โดยบทกวีในบทเพลงนี้เป็นของลูทวิก เรลชตาบ (Ludwig Rellstab, 1799-1860) มีเนื้อหาสั้น ๆ เกี่ยวกับ ความหวังของการได้รับความรัก และมี 2 อารมณ์ที่สลับ ไปกลับมาในบทเพลงคือ ความโหยหาและความหวัง

บทเพลงที่ 4 “Il fervido desiderio” ประพันธ์โดยวินเซนโซ เบลลีนิ (Vincenzo Bellini, 1801-1835) นักประพันธ์อุปรากรชาวอิตาลี ลักษณะผลงานบทเพลงขับร้องของเบลลีนิเป็นผลงานที่ประพันธ์โดยคำนึงถึงความ

สอดคล้องระหว่างทำนองเพลงกับเนื้อร้อง และมีเอกลักษณ์คือการคงสภาพของบทกลอนไว้ได้อย่างครบถ้วน ทั้งนี้ผลงานส่วนใหญ่ของเบลลินีอยู่ในลักษณะแบบอาเรียตตา (Arietta) ก็คือ เพลงร้องขนาดสั้นที่สั้นกว่าเพลงร้องแบบอาเรียตตา เพลง *Il fervido desiderio* แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า *The fervent wish* หมายถึง ความปรารถนาอันแรงกล้า ซึ่งในที่นี้หมายถึงในด้านความรัก บทเพลงกำหนดให้อยู่ในอัตราความเร็วระดับหนึ่งขึ้นเท่ากับ 96 และกำกับลักษณะลีลาเพลงไว้ว่า *Andante sostenuto* หมายถึงมีความเร็วปานกลางแต่ยังคงความหน่วง แสดงให้ออกถึงเนื้อหาเพลงได้อย่างชัดเจนโดยเปรียบเหมือนกับแรงปรารถนาที่ต้องการการปลดปล่อย การรอคอยที่สัปดาห์ต้องมาถึง

บทเพลงที่ 5 “*Non t'amo più!*” ประพันธ์โดยเปาโล ทอสตี (Francesco Paolo Tosti 1846-1916) นักประพันธ์เพลงชาวอิตาลี ผู้มีผลงานบทเพลงขับร้องกว่าร้อยเพลง โดยบทเพลงของทอสตีมีเอกลักษณ์ของบทเพลงอิตาลีอย่างชัดเจน บทเพลงส่วนใหญ่จะมีลีลาและร่าเริงในแง่ของจังหวะ หรือเนื้อเรื่องที่มีความสนุกสนาน และมีลีลาของการหยอกล้อประชดประชัน บทเพลง *Non t'amo più!* แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า *I Don't Love You Anymore!* เป็นหนึ่งในบทเพลงของทอสตีที่ได้รับความนิยมในการนำมาแสดง ถึงแม้จะไม่ได้มีอัตราจังหวะเร็วและร่าเริงตามลักษณะบทเพลงส่วนใหญ่ของทอสตี โดยบทเพลงกำหนดให้อยู่ในความเร็วดำเท่ากับ 66 สลับช้าลงและเร็วขึ้นอย่างสิ้นไหลและต่อเนื่องตามอารมณ์ของบทเพลง มีเนื้อร้องเกี่ยวกับการประชดประชันด้านความรักและการเรียกร้องความสนใจจากคนรัก

บทเพลงที่ 6 “*O del mio amato ben*” ประพันธ์โดยสเตฟาโน โดนาอดี้ (Stefano Donaudy 1879-1925) นักประพันธ์เพลงเชื้อสายลูกครึ่งอิตาลี-ฝรั่งเศส บทเพลงส่วนใหญ่ของเขามีลักษณะการร้องแบบเบลคันโต (Bel canto) ตามแบบฉบับของอิตาลีแต่ทำนองสิ้นไหลไพเราะสวยงามตามแบบฝรั่งเศส บทเพลง *O del mio amato ben* เป็นบทเพลงภาษาอิตาลี ของโดนาอดี้ที่ถูกนำมาแสดงมากที่สุดเพลงหนึ่ง เนื้อหาของเพลงกล่าวถึงความโศกเศร้าและความผิดหวังในความรัก ทำนองมีความไพเราะ และเน้นความต่อเนื่องในลักษณะแบบคันตาบิเล (Cantabile) ซึ่งต้องใช้เทคนิคการควบคุมเสียงให้เชื่อมกันได้อย่างถูกต้อง มากไปกว่านี้แนวเปียโนในช่วงแรกมีการบรรเลงโดยสนับสนุนเนื้อร้องและทำนองของแนวร้อง แต่ช่วงหลังบทบาทของเปียโนมีมากขึ้นระหว่างเพลง ทำให้อารมณ์ของบทเพลงมีความน่าสนใจมากขึ้น และทำให้แนวร้องมีการเน้นหนักในอารมณ์มากขึ้นตาม เกิดเป็นบทเพลงที่สวยงามไพเราะทั้งยังมีความยากในเรื่องของเทคนิคอีกด้วย

2) วรรณกรรมเพลงร้องจากละครเพลง จำนวน 6 บทเพลง

บทเพลงที่ 1 “*On the Street Where You Live*” จากละครเพลงเรื่อง *My Fair Lady* ประพันธ์คำร้องโดยอลัน เจย์ เลอร์เนอร์ (Alan Jay Lerner, 1942-1986) และประพันธ์ทำนองโดยเฟรเดอริก โลว์ (Frederick Loewe, 1901-1988) ละครเพลงเรื่อง *My Fair Lady* หรือในชื่อภาษาไทยแปลได้ว่า *บุษบาภิรมย์* เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1956 ซึ่งดัดแปลงจากบทละครชวนหัวเรื่อง *Pygmalion* หรือในภาษาไทย พิกมัลเลียน ของจอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ (George Bernard Shaw, 1856-1952) มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเสียดสีชนชั้นทางสังคมและการเมือง⁵ โดยในบทละคร บทเพลง *On the Street Where You Live* ถูกขับร้องโดยตัวละครชื่อ Freddy Eynsford-Hill เป็นหนุ่มสังคมอยู่ในชนชั้นสูง และบทเพลงนี้ถือว่าเป็นหนึ่งในบทเพลงที่สำคัญและโดดเด่นที่สุดในเรื่อง เพราะถูกขับขานอยู่ในหลายสถานการณ์

บทเพลงที่ 2 “*Corner of the Sky*” และ บทเพลงที่ 3 “*With you*” จากละครเพลงเรื่อง *Pippin* ประพันธ์โดยสตีเฟน ชวาร์ตซ์ (Stephen Schwartz, 1948) ละครเพลงเรื่อง *Pippin* เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1972 มีเรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าชายหนุ่มที่พยายามจะค้นหาความหมายของชีวิต ทั้งนี้ตัวละครหลักอย่างเจ้าชายหนุ่มปิปปิน และพระเจ้าชาร์เลอมาญ

5. “Pygmalion กับ การเมืองของสำเนียงและความเหลื่อมล้ำของทุนทางวัฒนธรรม,” the Matter, บันทึกข้อมูลเมื่อ 1 มีนาคม 2566, <https://thematter.co/social/pygmalion-and-politic-of-accent/112095>.

(Charlemagne) บิดาของปิปปิน เป็นชื่อที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ช่วงต้นยุคกลางอีกด้วย บทเพลง Corner of the Sky และ With you ถูกขับร้องโดยตัวละครหลักของเรื่องก็คือเจ้าชายหนุ่มปิปปิน ทั้งสองบทเพลงแตกต่างกันในเรื่องจังหวะและลีลา รวมถึงอยู่กันต่างบริบทและฉากตอน โดยบทเพลง Corner of the Sky เป็นการเล่าถึงความมุ่งมั่น ความฝัน และความเป็นอิสระของปิปปิน และใน บทเพลง With you ถูกขับร้องในฉากที่ปิปปินค้นพบว่าความสัมพันธ์ที่ปราศจากความรักทำให้เขารู้สึกว่างเปล่า

บทเพลงที่ 4 “All I Ask of You” จากละครเพลงเรื่อง The Phantom of the Opera ประพันธ์โดย แอนดรูว์ ลอยด์ เวบเบอร์ (Andrew Lloyd Webber, 1948) ชาลส์ ฮาร์ท (Charles Hart, 1961) และ ริชาร์ด สติลโก (Richard Stilgoe, 1943) ละครเพลงเรื่อง The Phantom of the Opera หรือในชื่อภาษาไทย ปีศาจแห่งโรงอุปรากร เป็นละครเพลงภาษาอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1986 ดัดแปลงมาจากวรรณกรรมชื่อดังของฝรั่งเศสในชื่อเรื่องเดียวกัน ประพันธ์โดยกัสตง เลอรู (Gaston Leroux, 1868-1927) เป็นนวนิยายลึกลับสยองขวัญและอิงจากเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในโรงอุปรากรปาแลการ์นีเย (Palais Garnier) ในฝรั่งเศส มีเรื่องราวเกี่ยวกับรักสามเส้าระหว่างชายอัปลักษณ์ นักร้องอุปรากรสาว ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเขา และชายหนุ่ม อย่างไรก็ตามบทละครเรื่องนี้จบลงด้วยโศกนาฏกรรมที่เศร้าสลด บทเพลง All I Ask of You ถูกขับร้องโดยตัวละครหลักของเรื่องชื่อ คริสติน ดาเอ้ (Christine Daaé) นักร้องอุปรากรสาว และ ราอูล (Raoul) ชาวหนุ่มผู้มีเรื่องเกี่ยวพันกับความรักสามเส้า ลักษณะของบทเพลงถูกเรียกว่าอยู่ในประเภทแบบ โอเปร่าเปราติก สมัยนิยม (Operatic Pop) หมายถึงการขับร้องเพลงสมัยนิยมโดยใช้วิธีการขับร้องแบบอุปรากร⁶ ทั้งนี้เนื้อเรื่องมีการถ่ายทอดความสัมพันธ์ของตัวละครหลักทั้ง 2 เกี่ยวกับความรักและพันธกรณี ซึ่งแสดงออกถึงความรู้สึกแห่งความลุ่มหลงและความโหยหา เป็นอีกหนึ่งบทเพลงที่มีความไพเราะทั้งในด้านของการขับร้องและในแง่ของดนตรีบรรเลงประกอบ

บทเพลงที่ 5 “คนละภพ” และ บทเพลงที่ 6 “ลมเอย” จากละครเพลงเรื่อง ทวิภพ เดอะมิวสิคัล ประพันธ์คำร้องโดยวิเชียร ตันติพิมลพันธุ์ และประพันธ์ทำนองโดยสราวุธ เลิศปัญญาณุ ละครเพลงเรื่อง ทวิภพ เดอะมิวสิคัล นำโครงเรื่องมาจากนวนิยายรักชื่อทวิภพ ประพันธ์โดยคุณหญิงวิมล ศิริไพบูลย์ หรือในนามปากกาหมยงค์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวของความรักต่างภพ คือ ภพอดีตกับภพปัจจุบัน เป็นนวนิยายที่มีประวัติศาสตร์ของไทยเข้ามาเกี่ยวข้อง และในปี พ.ศ. 2548 ถกเถียงกันถึง วีรกรรม ผู้กำกับละครโทรทัศน์และละครเวทีชาวไทย⁷ ได้นำนวนิยายทวิภพมาดัดแปลงเป็นละครเวทีเป็นครั้งแรก ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก จึงทำให้มีการนำมาออกแสดงอีกในปี พ.ศ. 2554 และ 2561 ในบทเพลงคนละภพ ถูกขับร้องโดยตัวละครชื่อคุณหลวงอัครเทพรารากร มีเนื้อเรื่องกล่าวถึงการอาลัยอาวรณ์ การตัดพ้อถึงช่วงเวลาแห่งการลาจาก ทั้งยังเปี่ยมไปด้วยความโหยหาต่อกันและกัน ส่วนในบทเพลงลมเอย เป็นเพลงร้องเดี่ยว ขับร้องโดยตัวละครคุณหลวงอัครเทพรารากรเช่นกัน มีเนื้อเรื่องพรรณนาถึงความคิดถึงทั้ง 2 บทเพลงนี้อยู่ในความเร็วไม่มาก มีการใช้ภาษาไทยที่สวยงาม และมีความอ่อนช้อยของลีลาดนตรีตามแบบฉบับเพลงไทยที่มีความไพเราะอย่างสูง

2.2 ความหลากหลายทางด้านภาษา

ผู้วิจัยได้คัดเลือกวรรณกรรมขับร้องเพลงคลาสสิกและละครเพลง โดยให้ความสนใจหลากหลายทางด้านภาษาเพื่อเป็นการแสดงออกถึงความสามารถของผู้แสดงและความน่าสนใจของการแสดง และเพื่อให้ผู้ชมเกิดความเพลิดเพลินในการรับชมรับฟังอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาทำการแสดง

ในช่วงแรก ผู้วิจัยได้นำเสนอวรรณกรรมขับร้องเพลงคลาสสิก ขับร้อง 2 ภาษาดังนี้

6. “Operatic Pop,” volt.fm, บันทึกข้อมูลเมื่อ 1 มีนาคม 2566, <https://volt.fm/genre/1129/operatic-pop>.

7. “ทวิภพ เดอะมิวสิคัล ละครเวทีที่ได้รับความนิยมจากอดีตถึงปัจจุบัน,” americanidiotonbroadway, บันทึกข้อมูลเมื่อ 1 มีนาคม 2566, <https://americanidiotonbroadway.com/ทวิภพ-เดอะมิวสิคัล-ละคร/>.

1) ภาษาอิตาลีเป็นจำนวน 4 เพลง

บทเพลง “O del mio dolce ardor” ประพันธ์โดย Christoph Willibald Gluck 1714-1787

บทเพลง “Il fervido desiderio” ประพันธ์โดย Vincenzo Bellini 1801-1835

บทเพลง “Non t'amo più!” ประพันธ์โดย Francesco Paolo Tosti 1846-1916

และบทเพลง “O del mio amato ben” ประพันธ์โดย Stefano Donaudy 1879-1925

2) ภาษาเยอรมันเป็นจำนวน 2 เพลง

บทเพลง “Nacht und Träume” และ “Ständchen” ประพันธ์โดย Franz Schubert 1797-1828

ในช่วงหลัง ผู้วิจัยได้นำเสนอวรรณกรรมขับร้องละครเพลงมีการขับร้อง 2 ภาษาเช่นกัน ได้แก่

1) ภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 4 เพลง

บทเพลง “On the Street Where You Live” จากละครเพลงเรื่อง My Fair Lady

บทเพลง “All I Ask of You” จากละครเพลงเรื่อง The Phantom of the Opera

รวมถึงบทเพลง “Corner of the Sky” และ “With you” จากละครเพลงเรื่อง Pippin

2) ภาษาไทยเป็นจำนวน 2 เพลง

บทเพลง “คนละภพ” และ “ลมเอย” จากละครเพลงเรื่อง ทวิภพ เดอะมิวสิคัล

3. การจัดการแสดงผลงาน

ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการแสดงเดี่ยวในระดับมหาดบัณฑิตที่เกิดขึ้นและสำเร็จมาแล้วในอดีต ทั้งหัวข้อการจัดลำดับบทเพลง การเตรียมพร้อมด้านร่างกายและด้านจิตใจ รวมถึงการเตรียมพร้อมด้านสถานที่ เพื่อให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นและสามารถวางแผนได้อย่างรอบคอบในการดำเนินการวิจัยรวมถึงการจัดแสดงออกสู่สาธารณชน

3.1 การจัดลำดับบทเพลง

การแสดงเดี่ยวขับร้องในครั้งนี้มีการแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ความยาวประมาณ 60 นาที รวมการพักการแสดง 15 นาที ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานการแสดงเดี่ยวในระดับมหาดบัณฑิต และแบ่งออกเป็น 2 ช่วงการแสดง โดยมีการพักการแสดงอยู่กึ่งกลาง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการจัดการแสดงเดี่ยวขับร้อง เพื่อให้สามารถจัดเรียงลำดับได้ถูกต้อง น่าสนใจ และมีประสิทธิภาพสูงสุด

1) ช่วงแรกของการแสดงจะเป็นการขับร้องด้วยเพลงจากวรรณกรรมคลาสสิกทั้งหมด 6 เพลง โดยมีปัจจัยการเลือกลำดับบทเพลงจากช่วงปีเกิดของนักประพันธ์เพลงที่เก่าที่สุดไปใหม่ที่สุด ซึ่งเป็นวิธีการเรียงลำดับตามขนบธรรมเนียมที่นิยมในปัจจุบัน

ลำดับ บทเพลง	รายชื่อบทเพลง	รายนามักประพันธ์เพลง	ช่วงปีเกิดของนักประพันธ์เพลง
1	O del mio dolce ardor	Christoph Willibald Gluck	1714-1787
2	Nacht und Träume	Franz Schubert	1797-1828
3	Ständchen	Franz Schubert	1797-1828
4	Il fervido desiderio	Vincenzo Bellini	1801-1835
5	Non t'amo più!	Francesco Paolo Tosti	1846-1916
6	O del mio amato ben	Stefano Donaudy	1879-1925

2) ครึ่งหลังของการแสดงจะเป็นการขับร้องด้วยเพลงจากวรรณกรรมละครเพลงอีก 6 เพลง โดยมีปัจจัยการเลือกลำดับบทเพลงจากปีที่ละครเพลงได้สร้างขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งใจให้ 2 เพลงสุดท้ายเป็นเพลงภาษาไทยจากละครเพลงฝีมือการประพันธ์ของคนไทย เนื่องจากเป็นบทเพลงที่กลุ่มผู้ฟังมีความคุ้นเคยมากที่สุด

ลำดับบทเพลง	รายชื่อบทเพลง	รายชื่อละครเพลง	ปีที่ละครเพลงได้สร้างขึ้น
7	On the Street Where You Live	My Fair Lady	ค.ศ. 1956
8	Corner of the Sky	Pippin	ค.ศ. 1972
9	With you	Pippin	ค.ศ. 1972
10	All I Ask of You	The Phantom of the Opera	ค.ศ. 1972
11	คนละภพ	ทวิภพ เดอะมิวสิคัล	พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2015)
12	ลมเอ๋ย	ทวิภพ เดอะมิวสิคัล	พ.ศ. 2548 (ค.ศ. 2015)

3.2 การฝึกซ้อมการแสดง

การแสดงการขับร้องเดี่ยวในครั้งนี้ มีการขับร้องมากถึง 12 บทเพลง แตกต่างทั้งด้านเทคนิคการขับร้อง ภาษา และลีลาการแสดงออก ผู้วิจัยได้แบ่งช่วงการซ้อมออกเป็น 2 ช่วงหลักดังนี้

1) การฝึกซ้อมการขับร้องส่วนตัว

ผู้วิจัยได้ฝึกซ้อมบทเพลงตามโน้ตเพลงอย่างถูกต้องครบถ้วน ทั้งเรื่องของการขับทำนองและความเร็วที่ถูกกำหนดไว้ด้วยตัวอย่างด้วยตัวเอง ควบคู่กับการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้ได้รับคำแนะนำทางด้านเทคนิคการ

ขับร้องเพิ่มเติมจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการขับร้อง ทั้งนี้ในด้านการตีความผู้วิจัยได้หาข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อนำมาขับร้องในแบบฉบับของตน

2) การฝึกซ้อมการขับร้องกับผู้ขับร้องร่วมและเครื่องบรรเลงประกอบ

หลังจากการฝึกซ้อมส่วนตัวได้อย่างถูกต้อง ต่อเนื่อง และแม่นยำแล้ว ผู้วิจัยจึงจะนัดหมายผู้ขับร้องร่วมในบทเพลงที่ต้องมีการขับร้องด้วยกันและผู้บรรเลงเครื่องบรรเลงประกอบ ในที่นี้คือเปียโน มักฝึกซ้อมในสถานที่จริงเพื่อให้สามารถควบคุมคุณภาพและพลังในการขับร้องได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

3.3 การเตรียมพร้อมด้านร่างกายและด้านจิตใจ

เนื่องจากการขับร้องเป็นการใช้พลังงานเป็นอย่างมาก หากขาดการเตรียมตัวด้านความแข็งแรงทางด้านร่างกาย จะทำให้เกิดความอ่อนล้าได้ง่าย ทั้งนี้การใส่ใจเรื่องการหายใจยังสามารถพัฒนาได้จากการออกกำลังกายในรูปแบบต่าง ๆ ที่ส่งเสริมความสามารถและเพิ่มศักยภาพในการทำงานของหัวใจ และกล้ามเนื้อต่าง ๆ ของร่างกาย โดยเฉพาะกล้ามเนื้อปอดและกระบังลมจึงเป็นส่วนสำคัญ ทั้งนี้การพักผ่อนให้เพียงพอและดื่มน้ำให้เหมาะสมตามปริมาณประจำวัน รวมถึงรักษาสุขภาพให้ดีก็เป็นส่วนสำคัญเช่นกัน ความตื่นตัวและความประหม่าขณะทำการแสดงอย่างเป็นอีกปัจจัยที่ต้องคำนึง การฝึกปฏิบัติสมาธิเป็นอีกวิธีหนึ่ง ที่ส่งผลให้บุคคลสามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ในเวลาที่เผชิญกับแรงกดดัน มีความคิดเป็นเชิงบวก และสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้

ผลสรุปการดำเนินการวิจัย

“การแสดงเดี่ยวขับร้องโดย รัฐพงศ์ ปิติชาญ : วรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง” เป็นผลงานสร้างสรรค์การแสดงทางการขับร้องที่มีการผสมผสานระหว่างการขับร้องจากวรรณกรรมเพลงคลาสสิกและละครเพลง โดยผ่านกระบวนการศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทเพลง เพื่อให้เกิดเป็นแนวในการฝึกซ้อมที่มาจากความเข้าใจอย่างถ่องแท้ด้านองค์ประกอบของดนตรี เทคนิคการขับร้อง ภาษา และการตีความในแต่ละบทเพลง เกิดเป็นงานแสดงต่อสาธารณชนที่เป็นไปตามมาตรฐานระดับปริญญาโทบัณฑิต รวมถึงการได้รับความพึงพอใจจากทุกฝ่ายหลังจากการแสดงทั้งจากครอบครัว ผู้เข้าชมทั่วไป และผู้ทรงคุณวุฒิทางการขับร้อง

บรรณานุกรม

Hongchaeu, Charunee. *“Doctoral Music Theatre: ‘The Wisdom King’ The Innovative Thai Contemporary Musical.”* Ph.D., Chulalongkorn University, 2018.

จารุณี หงส์จารุ. “ดุซนีนพนธ์นาฏยดุริยางค์: “ธีรราชา” นวัตกรรมละครเพลงร่วมสมัยไทย.” วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2561.

Intharasamee, Kittipong and Rojanasuksomboon, Anukul. “Comparison of Musical Performance Styles between Pleng Song Krueng and Western Musical Theater.” *Humanities and Social Sciences: University of Thai Chamber of Commerce Journal* 42, no. 3 (July-September 2022): 196

กิตติพงษ์ อินทร์ศรี และอนุกุล โรจนสุขสมบูรณ์. “เปรียบเทียบรูปแบบการแสดงระหว่าง เพลงทรงเครื่อง กับ ละครเพลงของตะวันตก.” *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์* ปีที่ 42, ฉบับที่ 3 (กรกฎาคม-กันยายน 2565): 196.

Pancharoen, Natchar. *Music Dictionary*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2021.

ณัฏชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2564.

Suttachitt, Narutt. *Music Appreciation*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2023

ณรุทธิ์ สุธจิตต์. *สังคีตนิยม : ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2566.

Thewtong, Duangjai. *Vocal Repertoire*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2002.

ดวงใจ ทิวทอง อมาตยกุล. *วรรณคดีเพลงร้อง*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2564.

Woolford, Julian. *How musicals work*. London: Nick Hern Books, 2013.